

Arendsoog in geheime dienst

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
in geheime dienst*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1956

© J. Nowee, 1956

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1015 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1129 4 (hardback)

ISBN 978 90 499 1077 8 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Geheimzinnigheden

Inderdaad, het begon allemaal heel geheimzinnig.

Daar was allereerst het bezoek van de sheriff van Dorwan. Niet, dat ze er daar van opkeken op de S-ranch, want de sheriff was wel meer op bezoek. Het kwam, doordat de sheriff Arendsoog na het avondeten apart riep.

‘Ik wou eens met je praten,’ begon hij.

‘Heb ik wat op mijn geweten?’ vroeg Arendsoog lachend.

‘Weet ik veel,’ zei de sheriff. ‘Maar daar zullen we het niet over hebben. Ik moet je een boodschap overbrengen.’

‘En moet dat dan zo geheimzinnig gebeuren?’ vroeg Arendsoog, die er hoe langer hoe minder van begreep.

‘Ik had graag, dat je er met niemand over sprak voorlopig,’ antwoordde de sheriff ernstig.

‘Zeg, zou je me nu eens willen vertellen, wat er aan de hand is?’ riep Arendsoog ongeduldig. ‘Het lijkt wel, of je er niet goed mee voor de dag durft te komen.’

‘Ik wou, dat je niet zo schreeuwde,’ zei de sheriff, terwijl hij angstig om zich heen keek.

‘Maar...’

‘Luister.’ De sheriff dempte zijn stem nog meer. ‘Kun je een dezer dagen een bezoek gaan brengen aan Don Esteban de Valorga?’

‘Toevallig stond over een paar weken een reisje naar Don Estahan’s hacienda op het programma.’

‘Kun je niet eerder?’

‘Misschien wel, maar ik zie niet in...’

‘Als het je mogelijk is, had ik graag, dat je over een paar dagen al ging. Er hangt waarschijnlijk nogal veel vanaf.’

‘Hoezo? Verkeert Don Bateban in moeilijkheden?’

* Zie o.a. ‘De bende van de Blauwe Bergen.’

‘Voor zover ik weet, niet.’

‘Maar wat is er dan toch aan de hand! Sheriff, dit wil ik je wel zeggen: ik verzet geen stap, voor je vertelt, waarom ik naar Don Esteban moet gaan.’

‘De moeilijkheid is,’ glimlachte de sheriff, ‘dat ik dit ook niet weet. En dat is de eerlijke waarheid.’

‘Kom nou, sheriff...’

‘Werkelijk, Bob, dat is het. Kijk, de zaak is deze. Gisteren kwam er een man op mijn kantoor, een vreemdeling. Je kon zo aan hem zien, dat hij in het Oosten woonde. In het hotel had hij verteld, dat hij voor een grote maatschappij in New York op zoek was naar grond voor mensen, die van het Oosten naar het Westen wilden verhuizen, om hier kleine landbouwers te worden. Of het waar is, wat hij zei, weet ik niet, maar ik twijfel er hard aan.’

‘Waarom? Dat is toch best mogelijk? De laatste tijd gebeurt dat wel meer,’ zei Arendsoog, ‘en ik voorzie hier grote narigheid van. Vooral van de kant van enkele oude ranchers. Die willen niet, dat hun goede grasland wordt opengescheurd door de ploeg.’

‘Stil nou. Dat weet ik allemaal wel. Maar daar gaat het niet om. De vreemdeling informeerde links en rechts, en kwam ten slotte ook bij mij. Er waren nog een paar anderen bij, maar nauwelijks hadden die hun hielen gelicht, of hij sloot heel zorgvuldig de deur achter ze, en vroeg me, of ik jou kende.’

‘Hè?!’

‘Jawel! Hij noemde natuurlijk niet de naam van Arendsoog, maar je zondagse, Bob Stanhope.’

‘Nou breekt me de klomp! Hoe kan zo’n vreemde kerel...’

‘Moet je mij niet vragen. Bob, want daar kan ik je ook geen antwoord op geven. Hoe dan ook, ik antwoordde hem, dat ik je inderdaad heel goed kende. Toen haalde hij uit zijn binnenzak een brief. ‘Wilt u die dan eens lezen, en er het diepste stilzwijgen over bewaren?’ zei hij er bij. Nou, dat deed ik. Het was een brief uit Washington, van het departement van Buitenlandse Zaken. Hij was heel kort, en er stond eigenlijk niet meer in, dan het verzoek, om jou naar Don Esteban te sturen.’

‘Maar heb je dan niet aan die vreemdeling gevraagd, wat dat te betekenen had?’

‘Natuurlijk. Maar hij zei, dat hij daar geen verdere inlichtingen over kon geven, omdat die hem zelf ook niet bekend waren. Wel

voegde hij er aan toe, dat het van het hoogste belang was, als jij gauw mogelijk op reis ging. En dat is het, Bob.'

Arendsoog dacht enige ogenblikken na. Dan schudde hij het hoofd. 'Ik snap er niets van,' zei hij. 'Ik zou eigenlijk wel eens aan die vreemdeling willen vragen...'

'Daar krijg je de kans niet voor,' viel de sheriff hem in de rede.

'Hij is de volgende morgen al weer vertrokken, vertelde aan wie het maar horen wilde, dat hij er geen heil in zag, om hier behoorlijke grond op de kop te tikken, en dat hij zijn geluk maar eens ergens anders ging proberen. En als je het mij vraagt, dan zeg ik, dat hij regelrecht weer naar het Oosten is teruggegaan.'

'Hm! En wat raad je aan te doen, sheriff?'

'Het schijnt een zaak van het hoogste belang te zijn,' antwoordde de sheriff. 'En volgens mij moet er de grootste geheimhouding bij betracht worden. Waarom ze jou daarvoor gevraagd hebben, weet ik natuurlijk niet. Maar wel weet ik, dat je roem blijkbaar ook al tot de regering is doorgedrongen.'

'Wat je zegt. Nou, ze hebben me in ieder geval nieuwsgierig gemaakt. Ik denk, dat ik dan maar eens naar Don Esteban ga, om te zien, wat er daar aan de hand is.'

'En zet je er haast achter?'

'Ik vertrek zo gauw mogelijk, maar moet toch eerst hier mijn zaken regelen. Maar hoe moet dat met de anderen?'

'Wie bedoel je?'

'Witte Veder, en moeder, en Ann.'

'Och, als jij gaat, dan laat Witte Veder je niet in de steek. En die vraagt misschien niet eens, wat er aan de hand is.'

'Je vergeet, sheriff, dat Ann zeker mee wil. En hoe kom ik daar onderuit, als ik haar niet kan vertellen, dat dit geen beleefdheidsbezoek is? Ik geloof, dat je Ann nu toch wel zo'n beetje kent, niet?'

'Tjonge, ja, daar heb je gelijk in. Wel, ik zou zeggen, neem ze in het geheim. Maar laat ze in 's hemelsnaam hun mond houden.'

'Daar hoeft je niet bang voor te wezen.'

Ze keken er wel raar van op, toen Arendsoog het hun vertelde. Behalve natuurlijk Witte Veder, die zijn Indiaanse onverstoorbaarheid niet gauw verloor. Ann was er echter in het geheel niet over te spreken, dat ze niet mee mocht.

'De vorige keer is er van dat bezoek ook niets terecht gekomen,'

klaagde ze. 'Toen werd ik regelrecht weer naar huis teruggestuurd.'

'Dat is zo,' zei Arendsoog, 'maar je zult toch zelf wel inzien, dat daar dan ook wel reden voor was. Ik kon er toch geen verantwoording voor nemen, je onbeschermd achter te laten?'

'O, maar dat hoeft nu toch helemaal niet?'

'Hoeft niet. Maar de kans bestaat.'

'Dan kun je altijd nog zien.'

'Weet jij dat van tevoren? Nee, Ann, het spijt me erg voor je, maar je gaat onder geen voorwaarde mee. Hoe denkt u er over moeder?'

'Precies als jij, jongen,' antwoordde Mrs. Stanhope. 'Er komt nog wel eens een andere tijd, Ann.'

'Ja, dat hebt u al meer gezegd, moeder,' pruilde Ann. 'Maar het is er nog steeds niet van gekomen. Nu zouden we over een paar weken gaan, en weer is het mis. Nou, dan weet ik het wel, hoor.'

Arendsoog trok er zich wijselijk maar niet veel van aan. Er was toch niets aan te verhelpen, en wat baatte het dan te redeneren. Hij regelde zijn zaken, liet het beheer van de ranch voor de duur van zijn afwezigheid aan zijn trouwe Jim over, en vertrok naar de ranch van Don Esteban.

Hun paarden waren het reizen per trein nu onderhand wel gewend, en dat maakte het hun mogelijk, het laatste gedeelte van hun reis in het zadel af te leggen.

Miguel, de poortwachter, had wel kunnen dansen van blijdschap, toen hij de beide vrienden van zijn meester voor de poort zag staan. 'Señores!', jubelde hij. 'Wat zal mijn meester blij zijn! En de señorita En Don Carlos!'

Hij maakte zoveel kabaal, dat Benita, Don Esteban's aanvallige dochter, en Carlos, haar broer, nieuwsgierig kwamen aanlopen. Een onstuimige begroeting was het gevolg, en dan werden Arendsoog en Witte Veder letterlijk naar binnen gesleept naar de patio, waar Don Esteban juist uit zijn siësta, zijn middagslaapje, ontwaakt was. 'Ik dank God uit de grond van mijn hart,' zei de oude heer ernstig, 'dat Hij het mij vergund heeft, u beiden nogmaals te zien. Jullie zijn eigenlijk al veel te lang weggebleven. Benita en Carlos raken niet uitgepraat over jullie heldendaden.'

* Zie 'De smokkelaars van de Rio Malo'.

‘Toe, padre mio!’ smeekte Benita, terwijl ze een kleur kreeg.

‘Ja, zusje, zo is het!’ kwam Carlos lachend. ‘Maar wat sta ik eigenlijk hier te kijken. U beiden zult wel moe zijn.’

‘Vergeef me mijn gebrek aan gastvrijheid!’ zei Don Esteban dadelijk. ‘Maar ik was ook zo verrast, jullie te zien.’

Hij klapte in de handen, en gebood aan een paar haastig toegelopen bedienden, een paar kamers in gereedheid te brengen voor de hoge gasten. Benita belastte zich met de verfrissingen.

‘Maar ik begrijp het niet goed,’ begon Arendsoog. ‘U bent verrast, ons te zien, hoewel...’

‘Zeker, zeker,’ onderbrak Don Esteban hem haastig, terwijl hij hem een waarschuwende blik toewierp. ‘Ik weet wel, dat je ons geschreven hebt, dat je over een paar weken zou komen. Daarom ben ik des te meer verrast, jullie nu al te zien.’

‘Maar waarom is Ann niet meegekomen?’ vroeg Benita, die juist terugkeerde, vergezeld van een dienstmeisje, dat een blad met dranken en fruit droeg.

‘Tja,’ zei Arendsoog, die niet goed wist, hoe hij zich hieruit moest redden. ‘Tja, wat zal ik je zeggen, Benita. Zie je, we zullen waarschijnlijk al heel gauw verder op moeten, en daarom kon Ann niet mee.’

‘Wat is dat nu?’ riep Benita. ‘Ik dacht, dat je hier een poosje bleef logeren! En nu spreek je al weer van verderop moeten.’

‘Het is nog niet helemaal zeker,’ trachtte Arendsoog haar te troosten. ‘Misschien blijven we wel een poosje hier. We zullen zien.’

‘Welja,’ kwam Don Esteban er tussen. ‘Van uitstel komt zeker nog geen afstel, hoor. En nu, Benita, Carlos, moeten jullie eens gaan zien, of de kamers voor onze gasten al klaar zijn.’

‘Maar, padre mio,’ lachte Benita, ‘dat kan Carlos toch...’

Maar een waarschuwende blik deed haar zwijgen. Ze boog het hoofd, een beetje beschaamd over haar protest, en maakte, dat ze wegkwam.

‘Ik kan me voorstellen, dat je brandt van nieuwsgierigheid,’ begon Don Esteban, zodra ze alleen waren.

‘Ik kan niet ontkennen,’ gaf Arendsoog toe, ‘dat ik verwonderd was, die boodschap van de sheriff van Dorwan te krijgen. Wat is er aan de hand, Don Esteban?’

‘Dat weet ik niet,’ was het verrassende antwoord.

Arendsoog keek hem verbaasd aan, terwijl Witte Veder een onwillekeurige beweging maakte.

‘Dat lijkt op het eerste gezicht vreemd,’ legde Don Esteban uit. ‘Maar ik zal je gauw uit de droom helpen. Ik kreeg een brief uit Washington...’

‘Ook al?!’ liet Arendsoog zich ontvallen.

‘Juist. En daarin werd me het verzoek gedaan, me in verbinding te stellen met iemand, een señor Macdonald, die morgen in Lorenzo Valley zal aankomen. Ik mocht echter niet persoonlijk naar hem toe, maar moest een middel verzinnen, om een samenkomst met hem te hebben op een plek, die niet in het oog kon lopen.’

‘Maar hoe wist u, dat wij..!’

‘Dat stond ook in de brief. Zodra jullie gearriveerd waren, verzocht men mij te willen zorgen, dat jullie op dezelfde manier met señor Macdonald konden spreken.’

Arendsoog dacht even na. Hij begreep er nog steeds niet veel van. ‘Bent u er zeker van, dat hier geen sprake is van een of andere misplaatste grap?’ vroeg hij dan.

‘Absoluut zeker,’ bevestigde Don Esteban. ‘De brief was namelijk geschreven door een van mijn beste vrienden, die een hoge plaats bekleedt bij de regering.’

‘Goed,’ zei Arendsoog, ‘dat is dan in orde. En wat bent u nu van plan?’

‘Wel, nu jullie er al zijn, kunnen we twee vliegen in één klap slaan. Ik stuur morgen een van mijn bedienden naar Lorenzo Valley, en laat een samenkomst met hem afspreken voor ons drieën.’

‘Hebt u al een plek op het oog?’

‘O ja. Op een paar uur rijden hier vandaan ligt een campo de la cuerda, zoals jullie dat zouden noemen...’

‘Een lijnkamp, bedoelt u?’

‘Juist. Ik zou het liever noemen un campo temporal (een tijdelijk kamp), maar dat doet niet ter zake. In ieder geval ligt het zo afgezonderd, dat men het zonder hulp wellicht niet zou vinden. Ik zal mijn bediende señor Macdonald daarheen laten brengen.’

‘Ik veronderstel, dat Benita en Carlos van niets weten?’

‘Inderdaad, ik heb hun niets verteld. Mijn vriend in Washington heeft mij absolute geheimhouding gevraagd, en daarom meende ik, dat ik er ook tegen mijn kinderen beter over kon zwijgen. En nu, mijn vrienden, zal het wel ongeveer tijd zijn voor het avondmaal. U beiden zult wel trek hebben na deze lange reis, dus laat ons aan tafel gaan.’

HOOFDSTUK 2

Macdonald

De volgende morgen waren ze al vroeg bij de hand, en tot grote teleurstelling van Benita en Carlos vertrokken Don Esteban, Arendsoog en Witte Veder te paard, zonder dat zij mee mochten.

‘Ik vind jullie grote naarlingen!’ riep Benita uit. ‘Waarom kan ik nu niet mee? Waarom doen jullie zo geheimzinnig?’

‘Er is vast weer iets aan de hand, daar ben ik zeker van!’

‘Dat wil ik niet ontkennen, *niña mia* (mijn kind),’ zei Don Esteban. ‘Maar ik kan er ook niets aan doen. Het is niet ons geheim.’

‘En mogen we ook niet weten, waar u heen gaat?’

‘Ook dat mag zelfs niet. En je moet me beloven, dat je ons niet achterna komt.’

‘Maar, *padre mio!*’ riep Benita verontwaardigd. ‘Waar ziet u ons voor aan?’

‘Stil maar, *pequeña* (liefje). Ik bedoel ook niet, dat je ons pal achterna rijdt. Maar je zou zo toevallig eens de kant kunnen heen zwerven, waar je ons hebt zien verdwijnen, begrijp je?’

Arendsoog schoot onwillekeurig in een lach, toen Benita plotseling bloosde, en Don Esteban dreigde haar glimlachend met de vinger.

‘Kijk, kijk,’ zei hij, ‘je was het dus wel van plan!’

En zonder haar antwoord af te wachten, reed hij weg, gevolgd door de beide anderen.

Ze deden het kalm aan, want Don Esteban moest nog altijd voorzichtig zijn voor zijn hart, en namen onderweg enkele malen rust. In de middag bereikten ze echter het lijnkamp. Er stond een kleine *adobe**, waaruit op het geluid van het hoeftgetrappel de bediende van Don Esteban te voorschijn kwam, gevolgd door een vreemdeling. Het was een nog jonge man, en hij droeg de gewone kleding van het Westen, een breedgerande hoed, shirt met loshangend vest en een ste-

* adobe = in de zon gedroogde baksteen

vige broek, waarvan de pijpen verdwenen in korte rijlaarzen met hoge hakken. Aan een laaghangende gordel droeg hij een revolver, waarbij de uit de holster stekende kolf verried, dat hij dit wapen niet voor sieraad bezat.

‘Good afternoon, gentlemen (goede middag, heren)!’ groette hij terwijl hij glimlachend keek naar het ietwat verbaasde gezicht van Arendsoog. ‘Het schijnt, dat u iemand anders hier verwacht had?’

‘Wel, om u de waarheid te zeggen,’ antwoordde Arendsoog, terwijl hij afsteeg, ‘wij dachten, dat er een ambtenaar uit Washington...’

‘Dat ben ik in zekere zin ook,’ viel de vreemdeling hem in de rede.

‘Alleen ben ik nog nooit in Washington geweest. Maar dat neemt niet weg, dat ik toch wel de man ben, die u hier zou ontmoeten. Mijn naam is Macdonald. En ik heb het goed,’ hier wendde hij zich tot Don Esteban, ‘dat u Don Esteban bent?’

‘Juist,’ antwoordde Don Esteban, terwijl hij met behulp van zijn bediende enigszins stram uit het zadel kwam. ‘En dit zijn señor Stanhope en zijn vriend Witte Veder.’

‘Ik ben blij, dat u beiden aan het verzoek van onze regering gevolg hebt gegeven,’ zei Macdonald hartelijk.

‘Wel, als u het goed vindt, laat ons dan naar binnen gaan,’ stelde Don Esteban voor. ‘De zon is nogal heet, nietwaar. Intussen kan mijn bediende wat te eten klaarmaken.’

Toen ze in het enige vertrek, dat de hut rijk was, rond de tafel zaten, begon Don Esteban:

‘U kunt zeker wel bewijzen, dat u inderdaad señor Macdonald bent?’

‘Natuurlijk,’ lachte deze, terwijl hij enkele papieren te voorschijn haalde. ‘Kijkt u maar.’

Don Esteban wierp een blik op de zakelijk uitziende stukken.

‘Dat is in orde,’ zei hij dan. ‘En nu, señores, is mijn taak afgelopen. U, señor Macdonald, wenst señor Stanhope hier te ontmoeten. En aangezien hier de grootste geheimhouding is verzocht, kan ik nu wel gaan, is het niet?’

‘O, maar dat is helemaal niet nodig!’ haastte Macdonald zich te zeggen. ‘Men is in Washington overtuigd, dat u uw mond kunt houden. Blijft u dus gerust hier.’

‘Zoals u wilt,’ zei Don Esteban opgelucht. ‘Het zou me, om u de waarheid te zeggen, niet meegevallen zijn, om nu weer naar buiten te moeten gaan in die brandende zon.’

‘Wel, Mr. Macdonald,’ kwam Arendsoog ertussen, ‘u begrijpt, dat ik nieuwsgierig ben. Ik heb wel aan dat ernstig en geheimzinnig verzoek gevolg gegeven, maar nu zou ik toch wel eens willen weten...’

‘Kan ik me begrijpen,’ lachte Macdonald. ‘In het kort komt het hierop neer: men heeft in Washington dringend behoefte aan iemand, die een moeilijke zaak kan opknappen. Uw naam is daar lang niet onbekend, Mr. Stanhope... of moet ik zeggen Arendsoog?’

‘Geen van beide,’ grinnikte Arendsoog. ‘Noem me maar doodgewoon Bob. Dat klinkt een beetje minder stijf.’

‘All right! Maar dan is het John tegen mij. Macdonald is zo’n mondvol, vind je ook niet? Goed, Bob, om nu ter zake te komen, we zitten een beetje in de knoei. Er gebeuren namelijk de laatste tijd in Mexico rare dingen.’

‘Aha, Mexico!’ riep Arendsoog.

‘Juist. En aangezien jij daar geen onbekende bent, ik denk bijvoorbeeld aan die zaak van de opiumsmokkelaars*, heeft men gedacht, dat jij ons daarbij misschien kunt helpen.’

‘Zo, weten ze daar in Washington ook van?’ vroeg Arendsoog verast. ‘Onze politie kon daar niets beginnen, zie je...’

‘O, wij waren je maar al te dankbaar, dat je het hele stelletje op Amerikaans grondgebied wist te krijgen. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat zelfs helemaal niet om smokkelen. Kijk, het zit zo: het is nu al enkele malen voorgekomen, dat er aanslagen worden gepleegd op regeringsgebouwen, opslagplaatsen, hoofdkwartieren van de politie, enfn, allerlei dingen, waar ze daar in Mexico stevig het land over in hebben.’

‘Nou ja,’ zei Arendsoog, ‘maar dat is toch hun zaak?’

‘Feitelijk wel, en daarom kunnen wij officieel ook niets doen. Maar het beroerde is, dat Amerikanen er de schuld van krijgen.’

‘Ook dat is mogelijk. We weten hier allemaal, dat er in Mexico verschillende Amerikanen verblijf houden, wie hier de grond een beetje te heet onder de voeten is geworden, omdat ze hier dingen hebben uitgehaald, die niet door de beugel kunnen. Ze zullen daar in Mexico heus niet opeens brave jongetjes zijn geworden.’

‘Daar heb je gelijk in, en het is ook best mogelijk, dat al die aanslagen ook inderdaad door Amerikaans bandieten worden gepleegd. Het ergste

* Zie: ‘De smokkelaars van de Rio Malo’.

is echter, dat alle Amerikanen er de schuld van krijgen. Dit heeft twee gevolgen: het eerste is, dat de handel er onder lijdt. Dit is nu wel niet het ergste, want heel veel handel hebben wij niet met Mexico. Maar het tweede gevolg is erger. Het is nu al een paar maal gebeurd, dat de werkelijk goede Amerikaanse burgers worden lastig gevallen en zelfs mishandeld.'

'Dat is niet zo mooi. En wat doet de Mexicaanse regering daartegen?'

'Praktisch niets. Onze gezant heeft een paar maal geprotesteerd, maar veel heeft het niet geholpen. Men zegt hem een ernstig onderzoek toe en doet... niets.'

'Maar jullie hebben daar toch wel mensen, die dat kunnen onderzoeken? Als zij met bewijzen komen bij de Mexicaanse regering, dat een stelletje bandieten er de hand in heeft, dan kan dat toch bekend gemaakt worden? Vooral, als ze kans zien, die bandieten te arresteren.'

'Dat hebben we ook geprobeerd. We hebben er een paar mensen van onze Geheime Dienst heen gestuurd. Van de eerste hebben we nooit meer iets vernomen. Ik voor mij denk, dat hij dood is. Twee anderen liggen op het ogenblik in het ziekenhuis. Ze werden op een nacht uit hun bed gehaald en duchtig mishandeld. Het lijkt wel, of ze daar ruiken, als er een van de Geheime Dienst komt.'

'En nu kom ik aan de beurt?' wist Arendsoog.

'Als je wilt, tenminste,' glimlachte Macdonald. 'Je zou het natuurlijk op een heel andere manier moeten aanpakken. Het is ons er dus om te doen, te bewijzen, dat de als goed bekend staande Amerikanen hier niets mee te maken hebben, maar bovendien, en hier gaat het vooral ook om, met welk doel men die aanslagen pleegt. Ze doen dat toch niet voor hun plezier, of om Amerika dwars te zitten. Nee, het moet iets anders zijn. En als je daar achter kunt komen, zul je de regering een grote dienst hebben bewezen.'

Lange tijd was het stil. Arendsoog dacht diep na. Hij begreep heel goed, dat deze taak, die hij vrijwillig op zijn schouders moest nemen, lang niet van gevaar ontbloot was. Werd hij ontdekt, dan kon het hem wel eens zijn leven kosten. Van de andere kant, hij had er eigenlijk niets mee te maken. De regering had toch zijn eigen mensen daarvoor. Als die niet in staat waren zulke zaken op te lossen, wat kon hij dan feitelijk nog doen. Toen hij dit Macdonald duidelijk maakte, zei deze:

'Ik heb je al verteld, dat wij onze mensen daarheen gestuurd hebben. En dat waren lang niet onze slechtste speurders. Wij vrezen, dat

er in onze dienst een lek zit, en dat ze daar in Mexico dadelijk op de hoogte zijn, als er weer iemand van ons op pad gaat. De man wordt, misschien nog wel vóór hij over de grens is, in de gaten gehouden. En misschien begrijp je nu, waarom wij zo geheimzinnig te werk zijn gegaan, toen we je tot dit onderhoud uitnodigden. Van het begin, dat ik de boodschap kreeg uit Washington, om hierheen te gaan, heb ik uitgekeken, of ik niet gevolgd werd. Ik geloof wel te kunnen zeggen, dat dit niet het geval was. We kunnen daarom aannemen, dat niemand van onze tegenstanders op de hoogte is van het feit, dat Arendsoog op pad gaat, om daar in Mexico eens schoon schip te maken. ‘

‘Hoho!’ protesteerde Arendsoog. ‘Zover zijn we nog lang niet. Ik heb helemaal niet gezegd, dat...’

‘Dat heb je niet. Maar ik zie aan je gezicht, dat je er wel zin in hebt. Kom kerel, bedenk je niet lang! Je zult zo vrij als een vogel in de lucht zijn. Je kunt helemaal je eigen gang gaan. Een officiële aanstelling krijg je niet. Je pakt het maar aan, zoals je zelf denkt. En zou het nodig zijn, dat je over de grens terug moet vluchten, omdat de Mexicaanse regering je te pakken wil nemen, dan word je zeker niet uitgeleverd, al komen ze met nog zoveel bewijzen over je wandaden.’

‘O, maar ik ben helemaal niet van plan om wandaden te plegen!’

‘Maar je bent wel van plan om te gaan?’

‘Dat ben ik,’ besloot Arendsoog. ‘Je hebt me inderdaad nieuwsgierig gemaakt. Ik wil wel eens zien, wie er daar die gekke streken uithaalt.’

‘Prachtig!’ riep Macdonald handenwrijvend. ‘Dat is al een hele zorg minder. En hoe wou je het aanpakken?’

‘Dat weet ik nog niet. Ik voel er veel voor, ons een beetje te vermommen. Denkt u, Don Esteban, dat ik met wat kunst en vliegwerk voor een Mexicaan zou kunnen doorgaan?’

Don Esteban keek Arendsoog eens onderzoekend aan.

‘Wel,’ zei hij, ‘als je een snor laat groeien, en je huid wat donkerder laat maken, dan zijn we al een heel eind. Je haar is bijna zwart, dus daar behoeven we niet veel aan te veranderen. En over de taal zullen we ons maar niet ongerust maken. Je spreekt die als een geboren Mexicaan. Maar hoe kom je aan een snor?’

‘Tja,’ beaamde Arendsoog bedenkelijk, ‘dat is de moeilijkheid. Tijd om er een te laten groeien hebben we niet. En hoe zou ik hier of in Lorenzo Valley een valse snor kunnen krijgen?’

‘Och,’ meende Macdonald, ‘je zou er voorlopig een op je bovenlip kunnen tekenen met wat houtskool. Als je het niet te opvallend doet,

zal niemand het verschil merken. Bovendien zul je dat binnen een paar dagen al niet meer nodig hebben, als je je tenminste niet scheert daar.’

‘Goed,’ zei Arendsoog, ‘dan zullen we dit proberen. Witte Veder kan zich gemakkelijk uitgeven voor een zuidelijke Indiaan. Dat heeft hij al meer gedaan*. En dan lijkt het me het beste, dat we doen, alsof we ergens werk zoeken.’

‘Maar dan andere paarden moeten hebben,’ liet Witte Veder zich nu voor het eerst horen. ‘Deze paarden veel te mooi voor arme Mexicaan en Indiaan. Daar ondervinding mee opgedaan.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Arendsoog lachend. ‘Jij bent er eens een keer mee ingelopen**.’

‘Aan een paar andere paarden kan ik jullie natuurlijk wel helpen,’ bood Don Esteban aan.

‘Graag,’ dankte Arendsoog. ‘Maar toch zouden we onze eigen paarden wel in de buurt willen hebben. Je kunt nooit weten, wat er gebeurt!’

‘Ook dat is mogelijk,’ zei Don Esteban. ‘Je kunt het beste hier ergens over de Rio Malo gaan. Rijd dan door naar Valudez. Even voorbij deze plaats kom je aan een vrij brede weg, die naar de hacienda van een van mijn beste vrienden voert, de hacienda de la Peda Negra2***, waarvan de eigenaar Don Juan Cortera heet. Ik zal zorgen, dat jullie paarden daar worden heengebracht. In ieder geval zou ik je aanraden, van te voren bij hem aan te gaan. Wellicht weet hij wat meer van wat er omgaat. Hij is doorgaans nogal goed ingelicht. Ik zal je een brief voor hem meegeven. Dan helpt hij zeker.’

‘Prachtig!’ besloot Arendsoog. ‘Dat is dan afgesproken.’

‘Blijven wij nog op de hoogte van je vorderingen?’ vroeg Macdonald.

‘Ik weet niet of we daartoe in de gelegenheid zullen zijn,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar als het kan, zullen wij een boodschap sturen aan Don Esteban. Die zal dan wel een middel zien te vinden, om het door te geven naar Washington.’

* Zie: ‘De bende van de Blauwe Bergen’.

** Zie: ‘Texas-Arendsoog’.

*** De ranch van de Zwarte Parel.

HOOFDSTUK 3

Twee arme zwervers

Twee doodvermoeide paarden sleepten zich voort langs de weg die naar de hacienda de la Perla Negra voerde. De dieren en hun berijders waren van boven tot onder met stof bedekt. En de ruiters leken al even moe als hun paarden. Maar wie goed opmerkte, zou zien, dat beide mannen van onder hun halfgesloten oogleden scherp om zich heen keken en dat zij voortdurend op hun hoede waren, ook al was er dan op dit ogenblik niets, dat hen verontrustte. Niemand zou in deze twee armoedige kerels Arendsoog en Witte Veder herkennen. Het stond nog te bezien, of dit hun beste kennis zou gelukken. ‘Drommels, Witte Veder,’ zuchtte Arendsoog, ‘ik had er deze knol voor over, als ik een koele dronk kon krijgen.’

‘Nu niet zo ver meer kunnen zijn,’ troostte de Indiaan.

‘Dat is zo. Maar het is de vraag, of deze arme dieren het kunnen halen. Ik zie er nog van komen, dat we het laatste eind moeten gaan lopen. We zullen maar niet afstijgen om wat te gaan rusten, want ik ben bang, dat we de beesten dan niet meer in beweging kunnen krijgen.’

Moe, bezweet, dorstig en hongerig reden ze eindelijk op de poort van de hacienda aan. Deze poort stond open, en een poortwachter zat op zijn hurken in de schaduw en rookte een sigaret.

‘Buenas tardes (goede middag)!’ groette Arendsoog.

‘Buenas!’ bromde de wachter terug, terwijl hij de beide mannen onderzoekend opnam.

Dan scheen hij weer in zijn overpeinzingen weg te zinken. Maar Arendsoog liet hem daartoe de tijd niet.

‘Is Don Juan thuis, amigo?’ vroeg hij.

‘Ten eerste ben ik je amigo (vriend) niet, en ten tweede is Don Juan niet te spreken voor bedelaars,’ antwoordde de wachter grof.

‘Ten eerste zijn wij geen bedelaars,’ bootste Arendsoog hem na, ‘en ten tweede hebben wij Don Juan nog niet te spreken gevraagd. Ik wil alleen weten, of hij thuis is. Wel...’

‘O, hij zal wel thuis zijn. En verder?’

Arendsoog greep in de binnenzak van zijn jasje.

‘Wil je me dan het genoeg doen, hooggeboren heer, om deze brief even aan hem af te geven?’ vroeg hij.

De wachter bekeek de brief vol afkeer, maar maakte geen aanstalten, om hem aan te nemen. Dan schurkte hij eens met zijn rug langs de muur en nam een wat gemakkelijker houding aan.

‘Straks komt er wel een van de bedienden hier langs,’ zei hij. ‘Tot zo lang zul je geduld moeten hebben.’

‘Amigo, wij zijn moe en hebben dorst. Dus...’

‘Het is hier geen cantina (herberg), dus je zult terug moeten gaan naar Valudez.’

‘Waar zie je ons voor aan? Maar als je niet wilt...’

Met een opmerkelijk vlugge sprong voor iemand, die zo vermoeid leek, was Arendsoog uit het zadel, en eer de wachter begreep, wat er gebeuren ging, werd hij door Arendsoog bij de kraag gegrepen, en op zijn voeten gezet.

‘Ziezo,’ zei deze, ‘mijn geduld is meer dan op. En nu ga je als de bliksem met deze brief naar Don Juan, of de duvel zal je halen!’

‘Zeg, hoor eens...’ begon de man verontwaardigd.

‘O, ik heb al meer dan genoeg gehoord,’ viel Arendsoog hem in de rede. ‘Wat ik nu nog horen wil, is het antwoord van Don Juan.’

‘Ik ben niet van plan...’

‘Best!’ zei Arendsoog, en gaf hem een duw, dat hij over de grond rolde. ‘Dan zullen wij onze eigen peultjes wel doppen.’

Hij slingerde zich weer in het zadel en reed, gevolgd door Witte Veder, de poort door.

‘Caramba!’ schreeuwde de wachter. ‘Dat gaat niet! Kom terug!’

‘Een andere keer, hoor!’ riep Arendsoog.

Ze reden door tot voor het woonhuis, en lieten zich daar uit het zadel glijden. Op hetzelfde ogenblik verscheen er een man, aan wie het onmiddellijk te zien was, dat hij gewend was om bevelen te geven. Hij bekeek de beide vrienden met een even optrekken van de wenkbrauwen, maar liet verder niet blijken, dat hij verwonderd was door zulk een onaangekondigd bezoek.

Arendsoog nam zijn hoed, een Mexicaanse met brede rand en hoge bol, met een zwaai af en vroeg:

‘Heb ik het grote genoeg, Don Juan voor me te zien?’

‘Dat genoeg hebt u,’ antwoordde de aangesprokene kort. ‘Wat is er van uw dienst?’

Op dat moment kwam de poortwachter buiten adem aanhollen en riep: 'Señor, deze twee bedelaars zijn zonder verlof naar binnen gegaan! Ze hebben mij overweldigd! Ik kon er niets aan doen!'

'Ja, het is al goed, Pedro,' zei Don Juan verveeld. 'Je zult wel weer op je ouderwetse manier onbeleefd zijn geweest.'

'Maar ik verzeker u, señor...' protesteerde de wachter.

'Ga jij nu maar naar de poort terug en zorg ervoor, dat je niet in slaap valt.' En zonder hem verder een blik waardig te keuren, of te letten op het binnensmondse gemopper van de man, wendde hij zich weer tot Arendsoog: 'Wat kan ik voor u doen, señor?'

'Ik geloof, dat ik er nu niet bepaald als een señor (heer) uitzie,' lachte Arendsoog. 'Maat toch wilde ik u graag even spreken.'

'Of men heer is, wordt niet bepaald door de kleding,' wees Don Juan hem terecht. 'Wilt u binnenkomen?'

Ze volgden hem naar de koele patio en namen op zijn uitnodiging plaats, waarna Don Juan een bediende riep om wat verversingen te brengen.

'Wij zullen niet lang van uw schitterende gastvrijheid gebruik maken,' begon Arendsoog.

'O, maar dat is helemaal niet erg,' viel Don Juan hem in de rede.

'Juist wel,' lachte Arendsoog. 'En om verschillende redenen. De voornaamste is wel, dat ik liever niet heb, dat anderen zien, hoe u mij hier als heer ontvangt. Wanneer ik het u uitleg, zal het u wel duidelijk worden. Ik word gestuurd door uw vriend Don Esteban de Valorga.'

Don Juan veerde op in zijn stoel.

'O, maar waarom hebt u mij dat niet eerder gezegd, señor! Een vriend van Don Esteban is hier dubbel welkom! Nu is er geen sprake meer van, dat u zo spoedig weer gaat vertrekken. Eerst zult u mij alles moeten vertellen over hem en over zijn kinderen.'

'Nee, nee!' protesteerde Arendsoog glimlachend. 'Laat u mij alstublieft uitspreken. Ik heb hier om te beginnen een brief van Don Esteban. Als u die eerst even lezen wilt, dan kan ik de rest aanvullen.'

'Staat u mij toe?' vroeg Don Juan beleefd, terwijl hij de brief opende.

Hij las in stilte, terwijl Arendsoog en Witte Veder genoten van de koele drank, die inmiddels door de bediende gebracht was.

'Zo, zo,' zei Don Juan, terwijl hij de brief weer dichtvouwde. 'Nu begrijp ik, waarom u weer zo spoedig wilt vertrekken. En ik kan u dat niet kwalijk nemen. Het is inderdaad niet goed, dat veel mensen u hier